

S01E03
PRASKLINA NA DUŠI

Tulavá

Spotify

uvádza

Spisovateľ zdvihol kovové oko Túlavej a zavesil ho na hák osobného vozňa osvetleného reflektormi svojho stroja. Začal zaťahovať skrutku spriahla, pričom ho Amanda pozorovala cez otvorené čelné dvere motorového vozňa. Videla sprievodkyňu v osobnom vozni, ako na nich pozerá spolu s niekoľkými deťmi. Strop tunela zapraskal. Tehly a hlina padali po už tak zasypanom osobnom vozni. Spisovateľ zdvihol zrak, bordové sako mal premočené kvôli kvapkaniu vody. Už viac nevládal točiť skrutkou. Pozrel na hadice visiace z vozňa. Vzal brzdový kohút a spojil ho s Túlavou. Prasknutie a hlasné syčanie vydesili všetkých, aj jeho. Kohút bol pripojený.

„Ideme?“

„Skúsime to,“ vyšplhal sa po spriahnutom spriahle na stanovisko k Amande, „tu máš,“ podal jej vysielacčku.

„A to už načo?“

„Budeš ma navigovať z druhého stanovišta,“ aktivoval druhú vysielacčku a položil si ju na pult. Túlava neustále vrčala. Uvoľnil tlak v brzdovom potrubí, čo bolo nasledované ďalším syčaním. Pozrel na ľudí vo vozni pred ním. Prepol smerový prepínač do smeru dozadu.

„Môžeme?“ spýtal sa do vysielacčky.

„Áno,“ ozval sa chraptivý a rušený hlas Amandy, „sme takmer von, stačí ísť len kúsok.“

„Fajn,“ pridal pomocou akceleračnej páky. Túlavá nešťastne zavrčala a vôňa spálenej nafty naplňala vzduch. No vibrácie spôsobili padanie hliny pomedzi tehly a hlinu. Spriahlo sa natiahlo a kovové kolesá Túlavej začali prešmykovať v snahe pohnúť vozňom. Spriahací mechanizmus zapišťal a zapraskal.

„No tak,“ pridal trošku viacej. Ručičky na budíkoch lietali sem a tam. Vozeň zapraskal a pohl sa s piskotom. Ďalšie tehly a hlina.

„Ešte kúsok, ešte kúsok," Spriahlo zaškrípalo a celý mechanizmus sa začal ohýbať. Spisovateľ zaťal zuby. Túlava so sebou mykla a potiahla vozeň spomedzi zosypanej hliny a tehál. Vyšli pred tunel, ťahajúc ešte polovicu zdemolovaného vozňa, ktorého náklad momentálne z väčšej časti tvorili tehly a hlina.

„Fajn, spomal' trocha, budeme v stanici, už vlastne sme," ozvalo sa z vysielacky. „Dík," uvoľnil výkon a Túlava prestala skučať s námahou a pomaly zastala pri nástupisku stanice Telgárt Penzión. Aktivoval vlakovú aj rušňovú brzdu a pozrel na deti, ktoré radostne skákali vo vozni. Sprievodkyňa na neho kývla s vďačným úsmevom.

Amanda prišla k nemu na stanovisko, pozorovali ako si učiteľky počítajú deti a sprievodkyňa si pozerá škody na osobnom vozni.

„Ďakujem," preniesla cez otvorené čelné dvere, keď Spisovateľ s Túlavou odstúpil od vozňov.

„Za málo," usmial sa na ňu.

„Život nie je málo," pozrela na neho a chytila svoj štvorhranný kľúč.

„Prečo ste si neodomkli?"

„Zasekol sa zámok," pozrela na poškodené dvere a vyhnutý zámok.

„Chápem," zoskočil k nej, „sú všetci v poriadku?" mierne sa mu roztriasol hlas, keď uvidel spúšť na druhom vozni.

„Podľa učiteliek, im nikto nechýba, no čakám, či z druhej strany zachránili mašinfíru."

„Fú," odľahlo Spisovateľovi, „a čo bolo teda v tom vozni?"

„Batožina."

Tak ju vyložíme, nie?" Spisovateľ vyrazil k vozňu otočil sa na Amandu.

„Čakala som, kedy si na mňa spomenieš," oprela sa o rám dverí.

„Ponúkni im, že ich odvezieme kam treba a priprav Túlavú na prenos detí, dobre?"

„Mám na výber?"

„Veľmi nie," usmial sa na ňu a vykročil za sprievodkyňou.

epizódu z literárneho seriálu

TÚLAVA

„Zase si raz bol hrdinom," Amanda sa na neho pozrela, keď zamával učiteľke, ktorá zmizla v staničnej budove Banskej Bystrice.

„Ale kde," nechal otvorené dvere a pozrel na Amandu.

„Vážne, nepoznám nikoho, kto by obetoval toľko času kvôli iným ľuďom."

„Si podozrivo milá," premeral si ju.

„Ach," pokrútila hlavou.

„Viem, že mi chceš zložiť kompliment, ale ten Dávid z teba urobil celkom milú osobu."

„Myslíš?"

„No," prikývol.

„Takže pôjdeme za ním do Hornej Štubne?"

„Zas?"

„Prosím, prosím," Amanda sa na neho usmievala.

„Meh. No tak dobre," otočil sa a vyrazil k stanovisku. Chytila ho odzadu okolo pása a tuho objala, „zbožňujem ťa, ty sráč."

„Sráč nie je kompliment," nadýchol sa.

„Odo mňa áno," pustila ho.

„Niekedy si nie som istá."

„Mám ťa rada, ale vieš ako to je. Vidím ťa každý deň. Deň, čo deň."

„Už ma nechceš vídať?"

„Chcem, ale tak trochu som si k tebe vypestovala sesterský vzťah."

„Neskutočné," zasmial sa Spisovateľ, „ako to, že pred troma dňami sme boli v Hornej Štubni, minulý týždeň sme tam boli tri krát a stále sa tam vraciame."

„Znieš, ako keby ti to vadilo."

„Nie," vošiel na stanovisko, „len mi to príde stereotypné."

PRASKLINA NA DUŠI

Amanda vyskočila na nástupisko pred Dávida, ktorý tam stál. Pozrela na neho a venovala mu úsmev. Skontrolovala, či Spisovateľ tiež vystupuje.

„Ahoj," pozrela na Dávida, „Dávid?"

„Nehýbe sa," Spisovateľ k nemu pristúpil.

„To má byť vtip?" štuchla do Dávida. Skúsila ho poštekliť, no chalan so sebou ani nepohol. Stál tam.

„Dávid?" Spisovateľ mu roztvoril viečko a pozrel mu priamo do oka, „tu niečo neseďí."

„Asi nepôjde o vtip, čo?" Amandine obočie sa stretlo nad nosom.

„Nie, pozri," ľudia na nástupisku takisto stáli, niektorý dokonca v polohe nastupovania do vlaku a jeden dokonca visel vo vzduchu, „to nie je možné."

„Zamrzol čas?"

„A my sme mimo neho, jasné," Spisovateľ prišiel k človeku visiacemu vo vzduchu, „ale toto ma naozaj zaujíma."

Amanda pozrela na Dávidove oči, pomaly sa pohli.

„Spisovateľ!"

„Čo?" pozeral si rozdiel medzi zemou a podrážkami postavy vo vzduchu.

„Pohol očami."

„Očami?" pozrel na Dávida. Siahol do vrečka po pero a rozžiaril jeho koniec. Namieril ho Dávidovi do oka. Zrenička zmenila svoju veľkosť.

„Zaujímavé," pozrel na ostatných ľudí.

„Znamená to, že je pri vedomí?"

„Pravdepodobne sú všetci pri vedomí, len sa nemôžu pohnúť."

Amanda tuho objala Dávida, snažil sa ju pozorovať, no mal obmedzený výhľad.

„Ale vieš, čo mi nesedí?“
„Ten vo vzduchu, správne?“
„Ako je to možné?“ pristúpil opäť k nemu.
„Hej! Nedýchajte!“ ozvalo sa k nim zo staničnej budovy. Prednosta k nim chcel kráčať, no kráčal veľmi ťarbavo.
„Nedýchajte, ak je vám život milý,“ znelo to kostrbato a neostro. Prednosta zastal, nedokázal odlepiť jednu nohu od zeme.
Otvoril a zatvoril ústa. Jeho telo sa chvíľu chvelo a potom ostalo stáť, tak ako ostatné. Amanda si zakryla nos. Spisovateľ zdvihol pred seba pero a nasal ním kúsok vzduchu.
„Do Túlavej!“
Naskočili do nej obaja a on zatvoril dvere a otestoval tesnenia.
„Fajn, netuším, či sme tu naozaj chránení, alebo nie, ale zjavne to, čo spôsobilo, že všetci stoja je šírené vzduchom.“
„To mi tak akosi došlo,“ pozrela na Dávida s rukami vo vreckách, „akože o tom nevedel?“
„Dobrá otázka,“ Dávid stál takisto ako ostatní, pritom dokázal vidieť útržky budúcnosti.
„Predpokladám, že s odpoveďou to bude horšie,“ pozrela na Spisovateľa, ktorý položil pero do dokovacej stanice na palubnej dosky. Bola pripojená k malému počítaču.
„Zaujímavé,“ pozrel na displej.
„Vieš, čo je v tom vzduchu?“
„Je to dáky koncentrát jedu z čiernej mamby.“
„Toho hada?“
„A veľmi jedovatého, ak sa nemýlim, v rebríčku smrteľných jedov je tento jed siedmy. Najprv obeť paralyzuje a potom zabije. Na zabitie človeka stačí, päť až desať miligramov. No pri uhryznutí mamba čierna vypustí do tela sto, až dvesto

miligramov. Zabilo by Ťa to do polhodiny."

"Ehm, chceš mi povedať, že ich paralyzoval jeden z najsmrteľnejších jedov?"
Amanda pozrela na Dávida.

"Ale je v tom niečo viac, ten kto toto spôsobil nechcel tých ľudí zabiť, tu ide o niečo iné. Myslím. Dúfam."

"Nie si si istý," pozrela na Spisovateľa, ktorý si utrel pot.

"Množí sa to," pozrel na Amandu a objal ju.

"Chceš povedať?"

"Priniesol to sem, a ono sa to samé replikuje."

"Takže sa nám stane presne to isté?"

"Ak odídeme, rozšírime to ešte viacej, preto Ťa chcem poprosiť o jednu vec," pozrel jej priamo do očí.

"Nechcem odísť," pozrela na neho.

"Potrebujem vedieť, v akom rozsahu to je, a ty si na to šikovnejšia. Rýchlejšia."

"Neverím ti," pozrela na neho.

"Nemáme veľa času," zo skrine vytiahol plynovú masku s kyslíkovou bombou, "pozri sa na situáciu v dedine."

"Ale, čo ty?"

"O mňa sa neboj, poradím si," nasadil jej na chrbát bombu a skryl jej tvár do plynovej masky, "choď."

"Prídem," maska jej tlmila hlas, hovorila ako Darth Vader. Pomohol jej vyliezť von z vozidla. Zostúpila. Pozoroval ako kráča okolo ľudí. Pozrel na displej počítača: "Tak, čo si zač?"

Neustále zovieral päsťe a znova ich rozpínal. Pozrel na rozvodnú skriňu. Otvoril dvierka a očami prebehol cez tlačidlá. Batériu mal vypnutú, keby ju nahodil, mohol by zapnúť domontované odčerpávanie vzduchu. Pozrel na obhorené tlačidlo.

"No jasné, keby som to opravil, tak by mi teraz možno nešlo o život," zdrapil klávesnicu od počítača a naťukal krátky text.

Amande zapípal vo vrecku telefón. Pozrela na obrazovku. Správa so súradnicami. Prikývla. Pridala do kroku.

Spisovateľ si sadol na gauč a pozoroval svoju ruku, ktorou neustále hýbal. Druhou si zapisoval poznámky do zápisníka. Zdvihol sa a pozrel na miesto, kde mala vo vzduchu visieť osoba. Nebola tam. Jediná osoba, ktorá chýbala. Inak, všetci stáli na mieste. Pristúpil k oknu.

„To nie je možné, to proste nejde,“ šomral si popod nos. Otočil sa do priestoru, kde mal gauč. Stuhol. Osoba visela vo vzduchu pred ním. Srdce mu začalo tĺcť priveľmi rýchlo. Preglgol. Počítač sa šiel zblázniť, replikovanie jedu vo vzduchu začínalo naberať kritických hodnôt. Ba až smrteľných, keby sa mu toľko jedu naraz dostalo do tela. Zakryl si nos. Pozoroval osobu pred sebou. Nehybná, tak ako pred tým.

„Si mi povedomí,“ pozrel na stálu chalanskú tvár. Chalan mohol mať niečo cez dvadsať päť, „ale ako si sa sem dostal?“ Zdvihol svoju ruku. Ukazovák sa pomaly približoval k nehybnému telu. Štuchol do neho. PUF. Telo sa zmenilo na tmavú paru, ktorá sa pomaly vlnila v priestore Túlavej. Spisovateľ odskočil.

„Ou,“ zdrapil pero a nasal kúsok pary. Priložil ho na overenie zloženia. Para pomaly mizla. Nebola kontaminovaná. Nebola škodlivá. A Spisovateľova ruka, mierne stírpla. Uvedomil si, že už od momentu pufnutia má otvorené ústa. Trhol rukou smerom k ústam. Ruka mu trhala vo vzduchu a cítil ako má problém pohybovať s očami. Ústa zavrel. Tvár mu stuhla. Ruka mu ostala stáť niekoľko centimetrov pred tvárou. Triaslo mu perou.

Amanda vošla do starého domu, na ktoré ju navigovali súradnice. Zaprášená podlaha pod ňou praskala a vŕzgala. V dome bolo aj napriek tomu, že bol deň, pomerne šero. Mohli za to tmavé závesy. Amanda pozrela na stoličku ležiacu na zemi. Akoby do nej niekto kopol.

„Prečo by si ma sem poslal?“ obzerala si popraskaný strop, „prečo je tento dom dôležitý?“

Jej pohľad spočinul na papieroch položených na stole. Vytiahla z vrecka mobil a osvetlila ich. Text na nich bol takmer nebadateľný, vyblednutý. Písaný ručne a ten, kto to písal si dal záležať na tom, aby písmo vyzeralo elegantne. Pozrela sa lepšie na názov. ‚Abstraktné blato‘. Bolo jej to povedomé. Niekde to čítala, alebo videla. Stôl mal pod pracovnou plochou šuplík. Chytila rukoväť a potiahla. Nič. Zámok nevidela. Pozrela na šuplík zospodu. Skúsila potiahnuť znova. Skúsila šuplík nadvihnúť. Kryt sa zdvihol a vyklopil. Prvé, čo vytiahla, bola malá knižka. Svietil na nej názov ‚Rebrík do chleba‘.

„Prísahám, že som to už niekde videla,“ položila ju na stôl. Uvidela malé kapsuly v priehľadných škatuliach. Vytiahla ich. Očami prebehla, čo v priestore nie je ešte nič. Prebehla tade aj rukou. Nič. Položila škatuľku na stôl, vedľa knihy. Vošla do druhej miestnosti - kuchyne.

Pozerala na obrázky zavesené na stene, vlaky, samé vlaky. Prevrátila očami. Až napokon uvidela jednu vyblednutú fotografiu Spisovateľa pred Túlavou. Oči jej vybehli z jamôk. Vzala ju. Pozerala na ňu. Fotka vyzerala staro, časť nej bola spálená a fotka bola prehnutá. Hoci bola chránená rámom.

„Ty starý lišiak,“ obzrela sa, „je tu niekde tvoje meno?“

PRASK!

Trhlo ňou, z miestnosti odkiaľ prišla zaznel rachot a teraz počula vŕzganie podlahy pod niečími krokmi. Nečakala nikoho, celá obec stála. Ale niekto tu kráča. A nie sú to jej známe kroky. Sú kratšie, rýchlejšie a výraznejšie.

Oprela sa o stenu, v ruke držala zaprášenú panvicu. No jej hlboké dýchanie po-

mocou dýchacej masky sa ozývalo po celej kuchyni.

„Je tu niekto," ozval sa ženský hlas.

„Áno," vyšla s panvicou pred dvere. Stála oproti nej nízka plavovlasá dievčina.

„To je váš dom?"

„Nie," Amanda ju videla skreslene cez sklá kyslíkovej masky.

„Prečo máte na sebe tu masku?"

„Kvôli jedu."

„Tak preto všetci stoja na mieste," dievča si obzrelo dom, „vošla som, bolo otvorené, lákajú ma staré veci."

„Asi by ste mali urýchlene odísť," Amanda pozrela na škatuľku na stole.

„Ukážte mi tu fotku," pozrela na vyblednutý obrázok.

„No," podala jej ju, „aká stará je tá fotka?"

„Zjavne dosť. Poznáte ho?"

„Chodili sme spolu na školu. Niekoľko rokov dozadu, vyzerá rovnako ako na fotke."

„Poznáte Spisovateľa, takých ľudí som veľa nestretla."

„Spisovateľa?" dievča sa zatváriilo prekvapene.

„Tak si hovorí," vzala si fotku späť.

„To vám povedal kto?"

„On, cestujem s ním."

„To nie je možné," dievča hľadelo na Amandu.

„Prečo by nebolo?"

„Pretože som videla, ako jeho telo pochovávajú."

Amanda stuhla, nevedela nájsť slová, vedela však jednu vec. Vie, kde Spisovateľ je, a vie, že len tak neodíde. A tiež, že ak rýchlo niečo nevymyslí, tak toto dievča stuhne, ako ostatní a tiež nepríde na to, prečo sem šla. A čo robia tie pilulky. Vzala ich.

„Ukážem ti ho," nastavila jej škatuľku.

„Fajn. A čo je toto?“

„Pomôže ti to prežiť, nestuhneš.“

„Tak prečo ty máš masku?“

„Pretože som sem po ne prišla,“ vytiahla jednu pilulu a podala ju dievčaťu, ktoré si ju premeralo a potom pozrelo na predmet, ktorý držala medzi dvoma prstami. Hodila si pilulu do hrdla. Prehltla.

„Podme,“ Amanda vykročila, na duši ju trochu trápilo, že takto riskuje cudzí život.

Amanda otvorila dvere do Túlavej, vošla dnu, dievča vyliezlo za ňou. Stále nestuhlo, zjavne to bola pravda. Nečkaná, ale dobrá. Amanda prišla k Spisovateľovi s pilulkou a nasilu mu otvorila ústa. Nepohol ani očami, len sedel a hľadel pred seba. Vložila mu pilulu do úst.

Otvorila malé dvierka pod rozvodnou skriňou. Odkladal si tam aspoň jednu vodu. Otvorila fľašu, zaklonila mu hlavu a naliala mu do krku polovicu fľaše. Prehltol. So zaklonenou hlavou pozeral do hora. Pomaly mu začala stúpať a klesať hrud'. Hlavu pomaly sklonil na prirodzené miesto. Amanda ho objala okolo krku.

„Vďaka Bohu,“ dala mu pusu na líce.

„Ďakujem,“ pozrel na ňu.

„Priviedla som návštevu,“ ukázala za neho. Otočil sa. On aj dievča nadvihli obočie. Vyskočil na nohy a priskočil k nej.

„Ty prasa! TY ŠPINAVÉ PRASA!“ vylepila mu facku. Amanda ostala v šoku.

„Aj ja ťa rád vidím.“

„Nafingovať vlastnú smrť! To sa nerobí! To sa nerobí rodine, to sa nerobí kamarátom! Vieš koľko som sa kvôli tebe naplakala?“ opľula mu nohu.

„HEJ!“

„Na teniskách ti záleží, ale na kamarátoch a rodine nie, čo?“ opäť mu vylepila, „sedem rokov! Vieš čo to je! A ty žiješ! A cestuješ si s dákou čupkou!“

„Neurážal by som ju,“ pozrel na Amandu, ktorá nadvihla obočie.

„Čupkou? Ja ti dám čupku, ty malá kôpka sračiek,“ zašomrala to tak, že to počul len Spisovateľ, ktorý sa na tom pousmial.

„Prepáč asi stačiť nebude, čo?“

„Nie, to si uhádaol,“ založila ruky a pozrela vonku.

„Fajn, nemáme čas. Amanda, ideme to vyriešiť,“ pozrel na Amandu, ktorá vzala fľašku s vodou a pilulku. Nízka baba otvorila ústa, keď obaja vybehli von. Amanda pri tom prehltnula jednu z pilúl a druhú držala v ruke. Spisovateľ zaklonil Dávidovu hlavu a Amanda mu do úst vrazila pilulu a zaliala ju vodou. Po chvíli sa Dávid hýbal a tuho ho objala.

„Do frasa, čo to bolo?“

„Jed. Jed z mamby vo vzduchu. Momentálne máš v sebe adrenalín. Kopy adrenalínu. Každý, kto si ho dal bude mať problém zaspať, na druhú stranu vaše telá sa rozhýbali. Teda aj moje. Ale netuším, či to vydrží dostatočne dlho,“ Spisovateľ si premeral ľudí na nástupisku.

„Nevidel si, že to príde?“ Amanda pozrela na Dávida.

„Nie, proste som vás čakal a zrazu som sa nemohol pohnúť.“

„Ale na rozdiel od Spisovateľa si hýbal očami,“ pozrela na Spisovateľa, ktorý sa zvrhol.

„To je pravda, ja som stále pozeral na to isté miesto, dokázal si sa hýbať aspoň dáakym svalom!“ tleskol, „ale netuším, načo nám to je dobré.“

„Aspoň ti nemusím skaziť tu radosť ja,“ Dávid prešiel k ďalším ľuďom na stanici, „čo ideme robiť?“

„Nájst' zdroj toho jedu. Len tak sa vo vzduchu objaviť nemohol,“ Spisovateľ pozrel na Amandu, ktorá očami behala po priestore stanice.

„Nevisel tu vo vzduchu človek?“

„Visel.“
„Kde je?“
„No, najprv bol v Túlavej a potom sa, doslova vyparil.“
„Vyparil?“
„Zmenil sa na paru, dym. Proste puf. Nechápem to.“
„Nebol on ten zdroj?“
„Nie. Nebol ani len kontaminovaný,“ pozrel na nízku dievčinu, ktorá vyliezla z Túlavej.
„Chodili ste spolu do školy?“ Amanda pozrela na Spisovateľa.
„Bolo to už dávno. Lucia. Zase tá Lucia.“
„Čo je pravdy na tom, že si nafingoval vlastnú smrť?“
„Ehh,“ pozrel na Amandu, ktorá vytiahla starú fotografiu.
„Pozri,“ podala mu ju do ruky.
„Kde si to vzala?“
„V tom dome kam si ma poslal, sakra stará fotka,“ nadýchla sa, „koľko máš rokov?“
„Dvadsaťsedem, však to vieš,“ pozrel na fotografiu, „aj keď na tej fotografií vyzerám rovnako, ale... ako?“
„To by si nám mohol vysvetliť, Spisovateľ.“
„Nemôže to byť, ten dom je už roky prázdny. Nikdy som tam nebýval. Alebo aspoň o tom neviem,“ prezeral si tú fotografiu.
„Vie Lucia tvoje meno?“
„Áno, teda, no vedela ho,“ Spisovateľ sa rozhliadol po ľuďoch a podal fotografiu späť Amande. Lucia k ním pristúpila.
„Takže toto teraz robíš? Cestuješ a riešiš záhady medzi nebom a zemou?“
„Skôr na zemi, ale niekedy sa zadarí,“ skúšal do ľudí štučať a svietil im do zorníčiek.
„A je v tom dobrý, dnes zachránil už kopu deciek,“ Amanda pozrela na Spisovateľa, ktorý sa pozrel k nebu.

„Začína sa stmievať, ako nájdeme pôvodcu?“ Dávid pristúpil k Spisovateľovi a nechal Amandu pri Lucií.

„Netuším, ale zaujímalo by ma, prečo? Prečo by niekto nechal stuhnúť celú obec. O čo tu ide.“

„Nechce ich zabiť?“

„Nie, určite nie týmto spôsobom,“ vošiel do staničnej budovy. Aj tu ľudia stáli na jednom mieste. Dávid ho nasledoval a prezeral si každého jedného.

„Tak kto a prečo by urobil niečo takéto?“

„Akú máš výhodu, keď sa nikto nemôže pohnúť?“

„Nikto ma nemôže dolapiť, teda chytiť.“

„A tiež sa nevedia brániť,“ Spisovateľ si premeral Dávida, „nevidíš čo sa deje? Alebo tak?“

„Vôbec,“ Dávid pozrel na dievčatá.

„Je tu banka?“

„Nemyslím, je tu akurát tak pošta. Možno Poštová Banka, ale nikdy som to ne-riešil.“

„Ako? Nikdy neriešil?“

„Internet banking?“

„Kde by sme boli bez internetu?“

„V Turčianskych Tepliciach?“

„Tam je najbližšia banka?“

„Uhm,“ Dávid pozrel na to, ako prichádza Amanda.

„Mohol by si nás chvíľu nechať?“ pozrela na Dávida.

„Jo,“ prešiel okolo nej.

„Ehm?“ Spisovateľ čakal, čo jeho spoločníčka potrebuje v súkromí.

„Podme dnu,“ tlapla po Túlavej. Vošli.

„Čo sa deje?“

„Ty. Ty sa deješ, nikdy som nemyslela, že...“

„Že?“
„Žeby si mi mohol klamať? Alebo ja neviem. Prosím, buď ku mne úprimný.“
„Uh-uf.“
„Nafingoval si vlastnú smrť?“ hľadela mu priamo do očí. Tie svoje sklopil. Pretrel si čelo.
„Teraz naozaj nie je vhodná chvíľa.“
„Nikdy nebude. A odpovedaj.“
„Eh.“
„No?“
„Áno.“
„Prečo?“
„Vážne, teraz tým ľuďom môže ísť o život, nemohli by sme to...“
„Odložiť? Ako to, že si mi nepovedal, že si oficiálne mŕtvy?“
„Uhm,“ utrel si rukou tvár, „ja, ja...“
„Nevieš to vysvetliť, čo?“ uštedrila mu facku. Zvrtla sa. Vyšla von s tým, že zatresla za sebou dvere plnou silou. Spisovateľ ostal namieste. Chytil si líce, kde mu venovala úder. Padol do sedačky. Dvere zavrzgali.
„Amanda vyzerá ako keby si ou.“
„Vidíš,“ Spisovateľ vstal. Vytiahol z kapsy polepené pero a položil ho na stolík. Povzdychol.
„Čo robíš?“
„Netuším.“
„Stoj,“ zastavil Spisovateľa rukou, „prečo si to urobil?“
„Mal som na to pár dôvodov.“
„Ktoré nám nepovieš?“
„Každé tajomstvo má svoju cenu, Dávid.“
„Ja viem,“ ich pohľady sa prekrížili. Spisovateľ už nemal na výber. Dávid ho odsunul dozadu, „ale to neznamená, že prestaneš byť kým si. Takže si vezmi to pero

a podme nájsť toho, kto otrávil vzduch."

"Ale?"

"Žiadne ale! Si Spisovateľ, niečo si si slúbil. Na začiatku. A predsa to neporušíš. To je aj prečo si vzal Amandu. Po vašom stretnutí pri fontáne. Chcel si ju chrániť, lebo bola tak sama. A niečo ti poviem. Pozri na ňu dnes. Už nie je tak bezbranná."

"Dám ti otázku, ale odpovedz mi úprimne. Myslíš si, že cestovanie so mnou je pre ňu bezpečné?"

"Ehm."

"Tak vidíš," Spisovateľ vzal zlepené pero a prešiel okolo Dávida, "o akom chránení sa tu bavíme? Skôr či neskôr o ňu môžem prísť. A ľahko."

Dávid mlčal. Celá táto konverzácia sa mu zamotala do hlavy.

"Ešte počkaj," nepozrel na Spisovateľa, ale ten zastal pred dverami.

"Áno?"

"Uh. Cítim. Pri tebe, že si veľmi starý, ale nejaviš sa tak."

"Starý?"

"A nie som jediný. Vtedy v podzemí ten starec, čo chcel z teba vysať mladosť kvôli tebe umrel. Akoby si mal naozaj viacej rokov. A on mal cez sto."

"Myslíš si, že mám cez sto rokov?" Spisovateľ pozrel cez sklo dverí na Amandu, ktorá chodila v kruhoch okolo Lucie a rozhadzovala rukami.

"Netuším čo si mám myslieť. Netuším tvoje meno. Netuším tvoj vek."

"Som Spisovateľ. To je kto som si zvolil, že som. A mám dvadsať sedem rokov."

"Od momentu narodenia, alebo rozhodnutia?"

"Heh. Narodenia."

"Tak potom?"

"Niektorý ľudia zažijú toho viacej za dva roky ako niektorý za osemdesiat. Možno je to zážitkami."

"Možno?"

"Ah," Spisovateľ chytil kľučku a otvoril dvere. Amanda zastala a spolu s Luciou

ho prebodli pohľadom.

Zišiel dolu už v prítmí, a hneď za ním zišiel Dávid.

„Čoskoro bude úplná tma a ja nemám ani šajnu, kto by chcel čo ukradnúť v tejto... diere. Bez urážky," mávol na chalana.

„Už som zvykol."

„Mňa skôr zaujíma tá fotka. A ako si vedel, že tam bude adrenalín?" nadhodila Amanda.

„Adrenalín ti vysvetliť viem, ale.... ale tú fotku nie."

„Podme!" Amanda vykročila.

„A..." Dávid ho umlčal a celá skupina kráčala do obce.

Vošli do domu, kde prach dopadal vo víroch na zem. Spisovateľ pozrel na drevený stolík pred ním.

„Tam som položil ten adrenalín," Amanda ho zastavila.

„Prečo?" prebodla ho pohľadom.

„Uhm."

„To som si mohla myslieť," odstúpila a vzhliadla na Dávída. Hľadel do miestnosti, ktorá mala predstavovať kuchyňu. Prešiel do nej. Na stenách bolo viacej zaujímavých vecí. Ako fotografia v rámičku s mladším Spisovateľom a s chalanom, ktorý sa neho podobal.

„Brat?" Dávid pozrel na skupinku, ktorá za ním prešla.

„Uhm," Spisovateľ si prezeral nábytok a dekorácie.

„Pre toto to máš vysvetlenie?" Amanda na neho pozrela najškaredším pohľadom.

„Čoskoro na to prídem," zvrtoľ sa na päte a pozrel na nástenné hodiny. Ručičky stáli na desiatich hodinách a štyridsiatich dvoch minútach. Na hlavách ručičiek boli vlepené portréty jeho a jeho brata. Spisovateľ pozrel na kredenc. Otvoril dvierka. Odhalil myš, ktorá pokojne spala v zaprášenom hrnci spolu so svojimi mladými. Spisovateľ zavrel skrinku.

„Sme v Hornej Štubni?“

„Áno, Sherlock,“ Lucka sa odvrátila, no Amanda nadvihla obočie.

„Prečo sa pýtaš?“

„Kedysi sme sa s sem mali presťahovať,“ pozrel na Dávida, „a toto vyzerá, ako keby sa to stalo. Lenže nie. Takže buď bol mnou niekto posadn....“ prestal hovoriť, pretože Amanda aj s Luciou prevrátili očami a dali mu tým dosť jasne najavo, že mu vôbec neveria. Dávid podišiel k fotografiám na stene a končekom prsta po nich prešiel. Oči mu začali skákať sem a tam. Pustil fotografiu.

„Nerozumiem tomu,“ obrátil sa na Spisovateľa, „Boli to akoby... tvoje spomienky, lenže poškodené, pomotané.“

„To nejde, proste nie.“

Všetci spozorneli keď sa zaplo v dome svetlo. Všetci stáli pri sebe. A teraz už stáli k sebe pritlačení. Spisovateľ vytiahol pero a namieril ho na dvere.

Počuli hlboké dýchanie, avšak určite to bolo dýchanie cez zariadenie. Dýchací prístroj, alebo plynovú masku. Podlaha zapraskala. Zatajili dych. Spisovateľ nachystal ukazovák na aktivačné tlačidlo a mieril na dvere. V dverách sa objavila obrovská kovová rukavica. Všetci zvrástili obočie. Za rukou prišiel oblek potápača zo sedemdesiatych rokov dvadsiateho storočia. Obrovská potápačská guľatá helma skrývala tvár. Tento potápač zastal čelom k skupine ľudí. Nehýbali sa. Pozrel na stenu a potom späť na Spisovateľa, ktorý na neho mieril perom. Potápač ustúpil a ohliadol za seba. Spisovateľ ostal nehybne stáť. Potápač pristúpil bližšie ku skupine, ktorá zdanlivo nedýchala. Helma potápača pozrela z pohľadu takmer Spisovateľa, kam svojím perom mieri. Spisovateľ aktivoval čepeľ a vrazil ju do sklenenej výplne prilby. Potápač mu zdrapil ruku a s ľahkosťou ho prehodil do druhej miestnosti. Spisovateľ zaprel ruky do zeme, keď počul ako k nemu miera kroky. Prilba bola poškodená. Pero mal síce Spisovateľ v ruke, ale podarilo sa mu preraziť sklo.

„Tým mi neublížiš,“ odznel chrapľavý ťažký mužský hlas pomedzi hlasné dýchanie.

Spisovateľ nevravel nič. Dávid s dievčatami stále stáli na svojom mieste.

„Mladý chalan, toľká škoda, že musíš umrieť," potápač zastal na mieste a odkryl si kryt na ruke. Hlava Mamby čiernej vyšla pomaly von a jazykom zatrepala vo vzduchu. Spisovateľ preglgol. Had zliezol na zem a zasyčal smerom na Spisovateľa. Had zdvihol hlavu a hľadel na svoju budúcu korisť, ktorá v hlave lovila po tom, čo vie o hadoch. Hady nepočujú, cítia vibrácie. To majú namiesto sluchu. A tiež nevidia ako ľudia, ale inak. Niečo ako termálne videnie, či ultrafialové videnie. Jedno z toho. Vedia podľa teploty rozlíšiť, či ide o živého tvora, alebo kameň. Kým je studený. Spisovateľ iba dýchal, hadovi sa páčil pohyb na hrudi. Začal sa vlniť k svojej obeti. Spisovateľovi strpli ruky.

Amanda rýchlo z vrecka vytiahla škatuľku s adrenalínom a podala pilule všetkým okolo seba. A začal pochybovať o adrenalíne. Adrenalín sa pichá do krvi. Ak si to správne pamätala. Pozrela na škatuľku zo spodnej strany. Nič. Netušila, čo to je. Ale pomáha im to stále sa hýbať. Dávid ju takmer zdrapil, keď vyrazila smerom k Spisovateľovi. Potápač ostal zaskočený, keď ho Dávid kopol z boku. A následne si chytil v bolesti nohu. A počul cvaknutie rukavice. Amanda skočila na hadovu hlavu a šmarila tabletku do Spisovateľovej ústnej dutiny, ktoré reflexne otvoril. Prehltol ju. Amanda so sebou šklbla. Had jej zahryzol do ruky a omotal sa jej okolo nej.

Spisovateľ aktivoval čepeľ a štuchol do hada. Ten povolil stisk a zameral sa na pôvodný cieľ. Akonáhle mohol skočil po Spisovateľovi, ktorý ho pripravil o hlavu svižným švihnutím.

„Amanda!" podoprel jej hlavu, usmiala sa na neho.

„Spisovateľ?"

„No tak, vydrž to," zdrapil zo seba sako a pretrhol ho. Obviazal jej ruku, aby zastavil prúdenie krvi. Medzi rukou a zvyškom tela. Dávid skončil na zemi a osoba v potápačskom obleku vyšla von. Spisovateľ však teraz mal horší problém. Amandu, ktorá mala v krvi dosť silný jed. Prevrátil očami.

„Sorry Am," a priložil svoje pery na miesto, kde boli stopy po uhryznutí. Začal nasávať. Po chvíli vyplul krv, ktorá sa pomerne rýchlo zrážala. Amandina ruka bola mierne strpnutá. Ale stále ňou vedela pohnúť. Znova nasal a odpľul. Opakoval tento postup až po moment, kým nevyplúval redšiu krv.

„Čo teraz?" Amanda v miernych mdlobách zatvárala oči.

„Musím ťa dostať do Túlavej, je tam protijed. Silný protijed."

„Ďakujem, za cestovanie."

„Nie, nie ešte. Toto prežiješ," Spisovateľ pozrel na Dávida, ktorý priskočil a spolu ju zdvihli. Dávid si ju vyhodil na chrbát.

„Bude v poriadku?"

„Ak to stihneme včas, tak áno."

„Hmn," Lucia ich zastavila, keď obchádzali modrého Golfa. Pred očami im zacven-
džala kľúčmi.

„Zbožňujem ťa!" Spisovateľ jej vystrúhal úsmev a pomohol Dávidovi naložiť Aman-
du do automobilu.

Zastali pri Túlavej, kde Spisovateľ okamžite vletel dnu a odkryl kryt na sta-
novisku, ktorý bol pod symbolom lekárničky. Nadvihol spodnú priečku a vytiahol
kovový kufrík. Otvoril ho. Vytiahol injekčnú striekačku a nádobku s tekutinou.

Dávid už Amandu položil na zem a nachystal jej ruku, ktorú jej držal.

„Vydrž to," hľadel jej do prižmúrených očí, zatiaľ, čo Spisovateľ vedľa neho
naplňal injekčnú striekačku protilátkou. Pozrel na Amandu.

„Bude to bolieť," priložil injekčnú striekačku a vpichol jej protilátku priamo
do žily. Amanda mierne mihla očami. Zavrela ich.

„Amanda, nezaspi, teraz nie," Dávid ju preberal a hladil. Spisovateľ na neho
pozrel.

„Dáme ju dnu, dobre?" Spisovateľ ju chytil a následne aj Dávid a naložili ju
do Túlavej, kde ju zakryli dekou na sedačke. Dávid ju chytil za ruku a pozrel na

Spisovateľa. Ten vyšiel von k Lucíí. Tá na neho pozrela s ľútosťou.

„Nikdy som ťa nikoho nevidela mať tak rád," sadla si na kraj betónového nástupiska, „hnevala som sa na teba. A vždy sa budem za to, čo si urobil. Ale vidím, že ju chrániš. A...." nadvihla obočie, keď krútil hlavou a dlaňami si pretrel tvár.

„Neustále je vystavená riziku. Dnes mohla umrieť. Stále môže ak som to... posral."

„No tak, málokedy niečo poserieš, ale aj tak. Prečo si jej to nepovedal?"

„To, že som nafingoval smrť?"

„Áno to."

„Som po smrti, pôjdeme spolu cestovať?"

„Si strašný sebec."

„Ja viem, to mi hovoríš často, teda, no, hovorievala si."

„Keď vím, že žiješ, tak sa k tomu veľmi rada vrátim," nechala ho, aby si k nej sadol.

„Čo to bolo?" nahodila mu otázku.

„Potápač?" pozrel pred seba.

„Potápač na súši, takéto veci riešiš bežne?"

„Každý druhý deň?"

„Zaujímavý život, človek by povedal, že problémy priťahuješ."

„Aj ona," tľapol po spodnej časti Túlavej.

„Splnil si si sen."

„Áno, tak trochu."

„To musí veľa stáť nie? Prevádzka, povolenia, údržba."

„Celkom dosť."

„To si ušetril?"

„Aj tak sa to dá povedať."

„Nezaujíma ma to radšej," vyskočila na nohy, „nemali by sme chytiť toho potápača?"

„Mali," vstal a pozrel na Túlavú, „ale nechcem ju tu nechať."

„Bude s..." pozrela k nebu.

„Dávidom," usmial sa, „je pre ňu skvelý, deje sa mu menej strašných vecí, než mne a je zaujímavý."

„Tak, šak ju postráži," len čo to Lucia dopovedala, Amanda vystrčila hlavu von z dverí.

„Koho kto postráži?" zoskočila na perón a svižne kráčala k Spisovateľovi. Ten nechápavo nadvihol obočie. Dávid za ňou zliezol.

„Čo si jej to dal?"

„Ehm..." pozrel na Amandu pred sebou.

„Že je v tom protijede adrenalín? A že tá tabletká je niečo dosť ... no povzbudivé?"

„No, áno," očami uhol do boku a potom si tresol do čela, „jasné, teba to ešte aj nabudilo!"

„Správne. A teraz ideme chytiť toho zasrana!"

Zastali pri dome, ktorého dvere boli násilne vytrhnuté na zemi. Vošli dnu, všetky poličky boli pootvárané a vyplienené. Amanda pozrela po poličkách na škrabance po kovových rukaviciach.

Spisovateľ zatiaľ našiel ženu s chlapom sediacich na gauči pozerajúc na prázdnu vitrínu. Chlap držal diaľkové ovládanie.

Dávid rukou jemne potlačil dvere do tmavšej miestnosti. Mladý chalan sedel na stoličke so slúchadlami na ušiach. Držal v pravej ruke myšku a ľavú ruku mal v pozícií na stláčanie klávesov na klávesnici, ktorá absentovala. Rovnako ako počítač, či monitor.

Lucia krčila tmou a Amanda si uvedomila o čo ide, keď vošla do kuchyne. Plynový sporák púšťal do priestoru plyn.

„Nikto nič nezapaľujte a nepoužívajte elektroniku!“ zahučala na chalanov, ktorý okamžite prišli do predsiene. Obaja zavetrili plyn vo vzduchu.

„Treba ho dostať von,“ jednohlasne zahlásili chalani. Každý bežal iným smerom. Jeden do kuchyne a druhý do izby. Amanda si s Luciou vymenila spýtavý pohľad. Prikývli si a Amanda vyštartovala za Dávidom a Lucia sa Spisovateľom.

Lucia pozrela na chlapa, ktorý sedel nehybne na pohovke.

„Tak, ako by si ho odtiaľto dostala?“ Spisovateľ prešiel okolo posadenej osoby.

„No,“ Lucia pozrela na sedačku zospodu, „kolieska to nemá.“

„A teraz čo?“

„Ty si chlap, tak ho zdvihni a ideme.“

„Prosím?“ pozrel na ňu.

„Šak si chlap!“

„Hej, ale on je aspoň dvakrát tak ťažší než ja,“ obzeral si miestnosť.

„Mal si posilňovať.“

„A to je presne prečo som sa s tebou prestal stýkať,“ zamrmlal si popod nos.

„To som počula!“

„Furt ma len buzeruješ! Nikdy sa to nezmení! Nie aby si mi pomohla, ale kritizovať to hej!“

„Pomôž si sám!“ vyšla z domu tak rýchlo, že sotva zaregistroval, čo presne sa odohralo následne. Pamätal si len záblesk silného svetla a ohlušujúcu ranu.

Dávid vošiel do izby, Amanda hneď za ním. Videla chalana sediaceho na kolieskovej stoličke.

„Pod' vytlačíme ho von,“ Amanda chytila stoličku za operadlo. Dávid ju nasledoval a potiahli stoličku mierne dozadu. Tlačili ju cez dvere. Mladý chalan stále držal plastovú myš v ruke. Stolička neprešla cez dvere.

„Do kelu!“ Dávid odsunul stoličku a prešiel von, tak aby mohol chalana zdrapiť pod pazuchy a vytiahnuť ho von z izby. Oprel ho o stenu, po ktorej sklízol do sedu na zem. Jeho poloha sa však nezmenila, stále mal pózu, akoby sedel na stoličke. Amanda skúsila nakloniť stoličku.

„Kašli na to, pod' mi ho pomôcť zdvihnúť,“ snažil sa chalana pridržať, aby nespadol úplne. Amanda k nemu priskočila a obaja ho zdvihli. Dávid pozrel na schodisko a chvíľu tam hľadel.

„Ideme?“

„Nie,“ Dávid pozrel na Amandu, ktorá už vykročila. Nohu vrátila do pôvodnej pozície.

„Ako nie?“

„Ver mi, ideme k tomu oknu,“ ukázal na sklo ústiace do tmy.

„No, ako myslíš,“ začali chalana ťahať smerom k oknu. Amanda nachvíľu povolila a vyzula si topánku s tvrdou podrážkou. Plnou silnou ju šmarila do sklenenej výplne. Rozletela sa na drobné črepy, ktoré dopadli na prístrešok.

„Fajn, pohnime si,“ Dávid preložil chalana cez parapet a pomohol tam vyliezť Amande. Obaja sa začali kĺzať po prístrešku. Amanda chytila stuhnutého chalana a pocítila páľčivú bolesť v ruke a únavu. Dávid ju zachytil, hneď ako vyliezol cez okno. Hlava jej trčala cez okraj prístrešku.

„Dobre! Je tam slama, pusti!“ a letela k zemi. Dávid doskočil za nimi, hneď ako sa odpratali, no v šoku z obrovskej rany spadol do trávnik a pozoroval ako sa oranžový kúdoľ vygúľal z okien, ktoré teraz boli len dierami v dome.

„Kde je?!“ Amanda pribehla k Lucii, „kde je?!“

„Nestihol to,“ Lucia pozerala na tlejúci interiér cez otvorené dvere.

Amanda chcela vbehnúť dnu, no Dávid ju chytil za ruku a nepovolil, ani keď ho tĺkla voľnou rukou.

V jednom momente mu zasiahla hrud' tak silno, že stratil dych a povolil. Vyštartovala extrémne rýchlo k dverám. Teda k tomu málu, čo po nich zostalo. Už

cítila otrasné teplo plameňov, keď jej pred nosom na zem dopadol trám a zahatil jej cestu. Dávid ju zdrapil a ťahal ju preč.

„Ublížiš si!“ stlačil ju do náruče a odniesol ju do bezpečnej vzdialenosti.

„Musíme niekoho zavolať!“ Amanda pozrela na Dávída so psími očami.

„Hasičov,“ Dávid vytiahol mobilný telefón a začal volať.

„Nezabudni im povedať, nech prídu v plynových mas...“ Amanda stuhla, keď z plameňov vyšla postava potápača. Dávid prestal reagovať na hovor. Potápač k nemu pristúpil a rozdrvil mu mobil. Dávid hľadel na jeho prasknutú helmu. Amanda ustúpila a Lucia stála na mieste ako prikovaná.

„Skapete!“ tichý výrazný hlas ich prebodol, „Skapete! Do jedného!“

Nikto mu neodpovedal, len Dávid pocítil ako ho kovová rukavica zdrapila pod krkom a nadniesla do vzduchu. Amanda sa skrčila so zakrytými očami.

„Nie, prosím, nie!“ krčila sa pri zemi. Lucia kráčala dozadu veľmi pomalými krokmi. Potápač sa zvrtol na vzlykajúcu Amandu a sklopil si priezor tak, aby na ňu videl. V tú ranu mu sklenená výplň zmizla pred očami a videl dámsku topánku. Povolil zovretie a ustúpil. Videli mu tvár s dýchacím zariadením. Jedno oko mal zakryté páskou a to čo mu bolo vidieť z tváre mal zjazvené. Rozhodil rukami a obaja odleteli do strán. Ostali na zemi, zatiaľ čo Lucia dobehla do auta a nevedela trafiť kľúč do zapalovania. Potápač sa blížil. Otočila kľúčom. Zabudla stúpiť na spojku. Zašliapla ju a otočila kľúčom v momente, keď potápač naťahoval ruku k jej kapote. Motor naskočil. Šliapla na plyn a povolila spojku, autom heglo smerom vpred. Jej nepriateľ sa pregúľil po jej kapote a spadol na zem. Zastala s motorovým vozidlom pri svojich kolegoch. Dávid chytil Amandu a naskočili na zadné sedadlá. Amanda hľadela na horiaci dom cez zadné okno pri tom, ako sa od neho vzdalovali.

„Ako sa tam dostalo tvoje auto?“

„Netuším.“

„Prišli sme peši? Tak?“ Dávid hľadel dopredu na Luciu.

„Bolo pri Túlavej," Amanda preľakla ešte viac, utrela si oči, „musíme ísť k Túlavej!"

Zastali pri motorovom vozni, ktorý spokojne stál pristavený k nástupisku. Amanda vybehla z auta priveľmi svižne, skoro narazila do neosvetlených ľudí. Chytila kľučku a strepala sa na zem. Túlava ostala zamknutá, tak ako ju nechal Spisovateľ. Amanda skĺzla k podvozku, kde sa schúlila a skryla tvár v kolenách.

Dávid si k nej prisadol a objal ju jednou rukou. Oprela sa o neho, pričom jej po tvári stekali slzy.

„Ako? Ako sa to mohlo stať?"

„Netuším," Dávid smutne pozrel do zeme. Luciou trhlo, keď sa s hlasným rachnutím v stanici rozsvietilo svetlo. Amanda s Dávidom vyskočili na nohy. Utrrela si oči a trojica bežala k staničnej budove. Dávid slečny zastavil uchopením za ruky. Amanda zastala a Lucia svojou ľavou rukou šklbla. Pustil ju.

„Prečo zastavujete?"

„Pretože mu verím," Amanda pozrela na budovu, „čo si videl?"

„Ja vlastne neviem. Akoby bol niekto vo vzduchu."

„Vo vzduchu?" Lucia si ich premerala.

„Akoby niekto manipuloval so vzduchom v ovzduší."

„Haló. Vzduch je tu otrávený," Lucia zalomila ruky v bok.

„Nie... akoby sa samo zaplo svetlo?" Dávid pozrel na budovu. Na toto Lucia spustila ruky a pozrela na to svetlo.

„Akoby to niečo rozsvietilo, akoby chcelo, aby sme tam išli."

„Myslíš si, že je to pasca?" Amanda chytila Dávida za ruku.

„Môže byť, ale niečo mi vraví, žeby sme tam mali ísť," Dávid znova vykročil. Tentokrát pomalšie. Lucia kráčala popri nich.

„Ako?"

„Vidí budúcnosť.... teda útržky budúcnosti," Amanda hľadela na jasné svetlo v

budove.

„Blbosť.“

„Ani ja som tomu neverila,“ Amanda pozrela na Dávida, ktorý im nevenoval žiadnu pozornosť. Zastali pred dverami. Amanda skúsila otvoriť. Odomknuté.

Skupina vošla do čakárne, kde ostali mierne zaskočení ľuďmi, ktorí hľadeli na hodiny. Všetci. Dávid pozrel na nástenné hodiny. Nevidel na nich nič nezvyčajné. Amanda ho potiahla za ruku a ukázala na pootvorené dvere do dopravnej kancelárie. Dávid nechal dámy za sebou a kráčal k dverám. Dievčatá zatiaľ prišli k prvým čakajúcim a pozreli kam presne pozerajú.

Dávid vošiel na schodisko k dopravnej kancelárii. Prešiel cez dvere na vrchu a ocitol sa medzi papiermi, riadiacimi systémami a plánmi. Zaujali ho fotografie na stene, kde boli potápačské obleky. Rôzne. A jeden zakrúžkovaný. Chytil fotografiu a otočil ju. Nič na nej nebolo napísané. Položil ju na stôl, kde bol pôdorys Hornej Štubne. Amanda prišla za ním hore.

„Vyzerá to, že sa niekto rozhodol byť zlý,“ Dávid ukázal na plán obce s poznámkami.

„Prečo?“

„Asi si chcel prilepšiť? Alebo sa pomstiť?“ Dávid zobral modrý výkres s nákre- som potápačského obleku zo sedemdesiatych rokov.

„Čo to je?“

„Návrh,“ prezrel ho rýchlo očami, „obleku a vylepšení s modernými technológia- mi. Ten parchant! Má tam filtre. Čistia mu vzduch.“

„A hadov,“ Amanda mierne strpla nakoľko pocítila páľčivú bolesť v predlaktí.

„Hady?“ Dávid prezrel miestnosť, „nie je tu jediná zmienka o hadoch!“

„Čo?“

„Otrávil vzduch, ale nikde to tu nie je naplánované!“ Dávid začal chodiť popri nástenkách. Amanda zavrela dvere a otočila zámkom.

„Dávid?“

„Áno?“
„Mám na teba otázku,“ sadla si na stoličku.
„Daj.“
„Koľko ľudí prežilo uhryznutie Mambou?“ Amanda pozrela na svoju ruku. Dávid zastavil a pozrel na ňu.
„Amanda,“ povzdychol a prišiel k nej, „netuším.“
„Stále cítim pálenie a nie je mi najlepšie.“
„Dúfam, že ti,“ nedokázal to dopovedať.
„Neviem, možno ma dorazila jeho smrť, možno preto sa cítim, tak ako sa cítim.“
„No tak, to bude lepšie.“
„Lepšie? Čo ako? Že niekde ostanem zakliesnená? Že neuvidím toľko vecí? Že už nikdy neuvidím jeho?“
Dávid pre ňu nemal slov, netušil ako ju uchlácholiť, sám mal problém vyrovnať sa s tým.
„A čo ona? Prečo ju nechcel vo svojom živote? Čo ak niečo o nej vedel a teraz na to doplatil?“
„To už je mierne paranoidné nemyslíš?“
„A ak mám pravdu?“
„Jasné, ona je hlavný komplic potápača a teraz podpáli nás, určite,“ Dávid sa otočil a na dvere sa ozvalo tiché klopanie. Dávid odomkol a odhalil Luciu so zapáleným zapaľovačom. Vytrhol jej ho z ruky a zdrapil ju do sedadla.
„A teraz mi povedz, odkiaľ poznáš Spisovateľa odkiaľ si a aká je spojitosť medzi tebou a potápačom?“
„Čo?“
„Nebudem sa opakovať, vyklop všetko čo vieš!“ Dávidovi začala pulzovať žilka na spánku.
„Som z Bratislavy, chodili sme spolu na strednú a hej?“ ostala v pomykove, keď ju Amanda zaviazala kravatami k stoličke.

„No takže tebe neverím pol slova! Je divné, že som ťa našla a nebola si tuhá!" odstúpila od nej a s Dávidom na ňu hľadeli s opovrhnutím.

„Ste šialení!"

„My, moja zlatá, sme jeho najbližší priatelia!" Amanda zalomila ruky v bok a pristúpila pred Luciu.

„Prečo odišiel od rodiny? Prečo sa s nikým nebaví?"

„Netuším. Prestal sa so mnou baviť, ak si si nevšimla."

„Čo ste mu spravili?"

„Odkiaľ to mám vedieť?"

„Bavil sa s tebou."

„Bavil. Presne," pomrvila sebou a dúfala v najlepšie.

„Možno ti pomôže rozhovoriť sa menší požiar," Dávid zažal zapaľovač a hľadel na ňu.

„To vážne si myslíte, že by som.... fajn. Podpál' ma, je mi to jedno!"

„Čo ten sek vo vete?"

„Netušila som, že žije! A určite ho zabijem hneď potom, čo zistím, že je medzi živými."

„Amanda?" Dávid ju mierne odsunul.

„Čo je?"

„Hovorí pravdu."

„Čo?" pozrela na neho. Prikývol.

„Áno, je to pravda, neklame, takže za to nemôže, naposledy ho videla pred siedmimi rokmi, tak ako tvrdila pred tým," Dávid rozviazal kravatu okolo Lucie a pozrel na Amandu, ktorá sa zaprela rukami o stôl.

„Amanda, už som raz zažila jeho stratu, viem aké to je."

„Nie, nevieš, ja som s ním bola rok, každý deň. Každý boží deň."

„A bude ti chýbať, to nám všetkým. A mne už chýbal, pre mňa umrel druhý krát."

„Bol moja jediná rodina, nemám kam ísť. Nemám kam ísť," rozhodila papiere zo

stola po zemi.

„Môžeš ostať u mňa," Dávid stál na mieste a čakal na jej odpoveď.

„To je jedno, prosťe, nebudem v poriadku, ak viem, že medzi nami nie je človek, ktorý ma zachránil."

„Pri fontáne," Dávid ju pohladil po chrbte.

„Áno, tam ma nabral, tam mi ukázal, čo je to ochota a neignorovanie svojho okolia."

„A možno by si mala prebrať jeho štafetu."

„Štafetu?" pozrela z okna na Túlavú.

Vybehla von z budovy a pribehla k dverám. Otvoreným dverám Túlavej. Zastala. Dávid zastal vedľa nej a Lucia hneď za ním.

„To..." Amanda preglgla, „je nemožné!"

Podlaha prepadla s ostrým zábleskom horúceho svetla. Stuhnutý chlap s ovládačom v ruke zletel do pivničných priestorov. Spisovateľ pristal doluznak a s vnútorného vrečka bordového saka sa mu vykotúlalo pero. Videl ako to nad nimi praská a plápolá. Zakryl si nos sakom a prezrel si pivnicu. Drevené dosky podlahy skončili rozlomené s gaučom vedľa nich. Spisovateľ zbadal kovový kryt na malých dvierkach na úrovni jeho hlavy. Buchol do neho. Vypadol na zem, osvetlený plameňmi. pozrel na stuhnutého chlapa. Zdrapil ho a ťahal k okienku, do pivnice padol horiaci trám. Spisovateľ skúsil pána zdvihnúť do výšky priezoru. Chlapík ho prevážil a obaja skončili na zemi. Spisovateľ pohmatal po zemi a pozrel si na ruku. Voda. Kvapky vody. Pozrel na trúbky vedľa neho. Perom prerazil trúbky. Voda začala špliechať do všetkých strán a naplňať pivnicu. Trám zasyčal a oheň na ňom mierne utíchol. Keď sa celý trám ponoril tak zhasol a ohrial citeľne vodu.

Spisovateľovi neostávalo iné ako vydržať, kým voda trochu nadnesie nevládne

telo chlapíka aspoň do výšky z ktorej ho bude schopný dostať cez priezor.

Na strope pivnice však zaiskrila rozvodná skrinka. Spisovateľ nasucho prehltol a pozrel, kadiaľ vedie kabeláž. Tesne nad lesknúcou sa hladinou. Pozrel na telo vo vode a zahryzol si do spodnej pery. Ruky zaprel o múr priezoru a vyliezol von. Tvár napchal späť do otvoru. Telo nadnášané vodou striaslo keď elektrický výboj zasiahol vodu. Spisovateľ dopadol na zadok do trávnik. Zatvoril oči a sklopil hlavu. Kovové klepnutie ho vytrhlo zo zarmútenia.

Spisovateľ, sediac stále na zemi videl ako k nemu kráča postava v potápačskom obleku. Rozbitý priezor odhaľoval zakrytú tvár dýchacím prístrojom. Spisovateľ ledva počul pomedzi plápolanie hlasné dýchanie zo zariadenia. Celý svet mu prišiel spomalený. Potápač zastal priamo nad ním. Pozreli si do očí. Kovový zvuk odhalil hadiu hlavu. Had pomaly priplazil k Spisovateľovi. Ten haha už videl. Toho istého. Natiahol k nemu ruku. Potápač nadvihol obočie. Spisovateľ šľahol rukou cez hadie telo. Obraz hada nachvíľu zmenil tvar na modrasté pixely. Spisovateľ pozrel na potápača nad sebou.

„Kamoš, je koniec," vyskočil na nohy.

„Smrteľný je aj tak dosť!" potápač pomedzi hlasné dýchanie pozrel na hada, ktorý chcel vyskočiť po Spisovateľovej nohe. Ten mu dupol na hlavu, čo spôsobilo zapraskanie a elektrické zasyčanie. Obraz plaza zmizol. Spisovateľ pomaly zdvihol svoj zrak na potápača. Vytiahol z vrečka pero oblepené lepiacou páskou.

„Začal si si s nesprávnou osobu," šľahol mu cez tvár, aby ho zbavil dýchacieho zariadenia. No pravú ruku si v ten moment objavil v tuhom zovretí. Potápač mu ju potiahol k zemi. Spisovateľ si v bolesti ľahol a o chvíľu pocítil chladnú a špinavú kovovú topánku na svojom líci.

„Jediný dôvod nechať ťa nažive?"

Spisovateľ ležal s otvorenými očami. Pozoroval horiaci dom.

„Nie je! Čas skapať!" kov sa zaryl do Spisovateľovej tváre. Aktivoval pero a pustil ho. Lepiaca páska neudržala kovové telíčko pokope a tak elektrický náboj

vyšľahol predtým, ako z pera ostali márne kúsky. Iskriaci hrot vletel do kovovej nohy obleku. Potápača odhodilo. Spisovateľovi ostali na líci vypálené ryhy po podrážke. Potápač skončil na zemi. Spisovateľ hľadel na postavu, ktorej noha sa práve rozletela do všetkých strán. Aspoň tá kovová časť. Spisovateľ sa len tak tak uhol úlomkom. Potápačova obnažená noha bola položená v tráve a vychudnutá.

Spisovateľ odkračal od horiacej budovy a potápača s prerývaným dýchaním. Obraz mu pred očami bledol a hlava neskutočne trešťala. Opäť pocítil trávnik na líci, no tentoraz ho už nevidel.

Amanda vyšla po schodíkoch na podlahu Túlavej. Chlad a tma ju sprevádzali. Otvorila poklop od vypínača svetla. Prstom zatlačila zelený kláves, no nič sa neudialo. Pozrela na kolegov vonku.

„Deje sa niečo?“

„Neaktívna. Mala by byť zamknutá, kým nepríde.“

„Amanda,“ Dávid k nej natiahol ruku.

„On jediný má kľúč. To si zabezpečil. A neverím tomu, že je mŕtvy!“

„Amanda, ja viem, že je to ťažké...“

„Sklapni! Neuverím tomu dovedy, kým neuvidím jeho telo.“

„Uff,“ Dávid sklopil zrak.

„Odveziem ťa k domu,“ Lucia povzdychla a kráčala k autu, „nikdy to s ním nebolo ľahké.“

„Ďakujem.“

Auto zastalo pred domom pred ktorým ležal potápač a Spisovateľ. Amanda vysko-

čila z auta ešte za jazdy. Bežala priamo k Spisovateľovmu telu. Chytila jeho tvár do rúk. Dávid pozrel na zviechajúceho sa potápača, ktorému sa triasla obnažená noha. Lucia pozrela na scénu s horiacim domom. Potápač vstal a pozrel na Amandu, ktorá stála nad Spisovateľom. Roztrasená noha vykročila smerom k nim.

„Lucia, ostaň tu!“ Dávid rýchlym krokom kráčal k potápačovi odzadu. Natiahol ruku z pravej strany do priezoru. Pocítil kovový lakeť na svojej hrudi. Cítil ako mu praskli rebrá a strácal dych. Spadol na kolená hľadiac na človeka v potápačskom obleku. Ten na neho opovrhujúco pozrel a kráčal ďalej k Amande a Spisovateľovi.

Amanda zatajila dych keď jej kovové rukavice oblapili krk. Spisovateľova hlava dopadla späť do na zem. Amanda sa nedobrovoľne postavila pričom ledva dýchala. Dávid štvornožky vynakladal všetku námahu na to aby sa priblížil. Dom začal syčať a valiť sa z neho kúdol dymu. Potápač pozrel na biely smradlavý dym nad sebou. Amandu držal chrbtom k sebe. Lucia nastúpila do auta. Potápač pozrel za zvukom naštartovaného automobilu. Lucia zašliapala plyn. Potápač vrhol Amandu k horiacemu domu. Ruky zaboril do kapoty automobilu no ten ho vzal cez horiace steny do budovy. Zohriata voda vyšplechla na zeminu. Lucia videla ako sa z tváre uvoľnil dýchací prístroj. Život z očí vinného sa pomaly strácal. Cez škáry začala do vnútra prenikať voda. Oprela si hlavu o volant.

Amanda sa zhlboka nadýchla a pozrela na prerazenú stenu. Dom prestával horieť a voda zabránila rozšíreniu požiaru. Pozrela na Spisovateľa a Dávida, obaja ležali na zemi. Dávid s bolesťami dýchal a pozeral na tú istú stenu.

„Fajn kamoš, už bude dobre,“ vydýchla a sklonila sa nad Spisovateľa. Mierne so sebou mykol.

„Čo sa stalo?“

„Všetko sa dosralo,“ sadla si do trávnik, „Lucia... Lucia ho zrazila autom dnu.“

„ČO?!“ Spisovateľ vyskočil na nohy, ktorého neposlúchali a mierne sa motal cestou k domu. Zastal pri vytrčajúcich zadných svetlách modrého Golfu. Pobúchal

na zadné dvere kufra. Lucia zdvihla hlavu z volantu. Pomaly otočila hlavu späť hore. Stále mala na zadnom sedadle stuhnutého chalana. Prikývla a otvorila kufor diaľkovým ovládaním. Skôr ho uvoľnila, aby sa Spisovateľ činil so zvyškom.

Chytil chalana pod pazuchy a počkal kým mu Lucka odopne pás. Pridržiavala ho, kým ho vytiahol von.

„Pomaly," ťahal ho ponad operadlo, čo mu robilo dosť problémy, pretože chalan bol poriadne stuhnutý v sede. Nohy sa mu zakliesnili do operadla. Lucia sa zaprela o sedadlo vodiča a uvoľnila jeho nohu. Aut zaškrípalo.

„Teraz by som si rada švihnúť."

„Momentík," Spisovateľ jej venoval úsmev na svojej zafúľanej tvári. Amanda chytila mladého chalana takisto a spoločne ho vytiahli. Nakoniec vytiahli aj Luciu, ktorá viac menej vyšla sama. Amanda potom pristúpila k Dávidovi a chytila ho.

„Okay kamoš, už si oddýchni," otočila ho na chrbát a pohladila mu vlasy.

„Dík," pretrel si tvár rukou.

„Není zač, hlavne že žiješ. Ale budeme potrebovať sanitku."

„Amanda!?" ozval sa Spisovateľ.

„No?"

„Ešte musíme očistiť vzduch!"

„On to nespravil," Dávid zašepkal k Amande, „vieš to."

Prikývla. Vstala a podišla k Spisovateľovi.

„Ako?"

„Fúú, vidíš tie zavražďovacie systémy?"

Amanda pozrela na zavražďovacie systémy ktoré sa krútili dookola a neustále syčali.

„Povedal by som, že väčšina je ich zapojená do toho istého zdroja..."

„Nemel. Hybaj ho nájsť!"

Lucia prišla k Dávidovi.

„Vždy je to takto?"

„Takmer.“
Pokrútila hlavou.

Spisovateľ s Amandou kráčal popri hadici okolo susedného domu. Zastali pri konverzií hadice na omnoho hrubšiu hadicu.

„Tak ako to je s tebou a tou smrťou?“

„Amanda.“

„Nie, už je to takmer vyriešené a cestujem s tebou už dosť dlho, možno by si mi to mohol vysvetliť.“

„Fajn.“

„Tak počúvam.“

„Nemal som rád svoj život. To kto som bol, čo som robil a podobne.“

„To nie je dôvod...“

„Vydrž,“ k hadici sa pridali ďalšie dve, ktoré sa ťahali po zemi, „no a zároveň sa veľa ľudí snažilo ovplyvniť ma a povedať mi čo mám robiť. A čo všetko nemôžem a nedokážem a nedá sa.“

„A?“

„Dali mi na výber dve možnosti, z ktorých sa mi nepáčila ani jedna. A tlačila ma do toho aj vlastná rodina. Vtedy som si povedal nie. Samozrejme trvalo to dáky čas. Ale potom som sa rozhodol, že idem preč. Po svojom. Lenže viem aká je moja rodina. Nenechali by ma na pokoji. Kým by som si nevybral to čo chceli aby som si vybral. Pre nich by som bol dovtedy aj tak mŕtvy. Tak prečo to neurobiť? Pozri nečakám, že to pochopíš, nikdy som to od nikoho nečakal, preto som cestoval sám. Až potom som ťa prizval.“

„Fajn, nebudeme to už riešiť. Stačí mi to ako odpoveď.“

Zastali pri veľkej nádrží napojenej do hrubých hadíc. Spisovateľ chytil kohútik

a zakrútil ho.

„Čakal som, že to pôjde ťažšie," mykol ramenami.

„Hotovo? Všetci sa preberú?"

„Raz určite."

„Výborne," Amanda sa zvrtila na podpätku.

„Amanda počkaj," Spisovateľ pozrel do zeme.

„No?"

„Ďakujem."

„Za?" nadvihla obočie.

„Akoby som to povedal. Bol som sám. Dlho. Osviežila si môj život, moju osobu a veľmi si ma ovplyvnila. Dobrým smerom. A pomáhaš mi v tom, čo sa mi väčšinou pripletie pod nohy alebo poseriem. Vždy pri mne stojíš, vôbec nezáleží o čo ide."

„Spis..."

„Psst. Neskáč mi do reči. No a bol to úžasný rok, a niečo. Cestovanie s tebou má šťavu a popravde kopu adrenalínu. A celý tento rok bol pre mňa úžasný."

„Nebud' mäkký ty sráč. Pod' musíme sa vrátiť," prešla okolo neho. Stisol rozlomené pero a prikývol si sám pre seba.

„Ako ináč," šepol si a vykročil za svojou spoločníčkou.

ŽST Diviaky

Motorový vozeň stál pri nástupisku s otvorenými dverami. Lucia sedela na lavičke a obzerala si stroj. Spisovateľ vyniesol na perón dva kufre a položil ich k lavičke. Kývol na Lucku hlavou.

„Dávid sa čoskoro vylieči, Amanda s ním chcela ešte pobudnúť. Čo tie kufre?"

„Uh," Spisovateľ sa chytil za hlavu, posadil sa k Lucii, „toto je zlé."

„O čo ide?"

„Mám ju rád. Ale s Dávidom sa majú radšej. Omnoho radšej. Navyše sa začínam báť o jej život. Akokoľvek je drsná a šikovná stále sa dostávame do situácií, kedy môže prísť o život. A to nechcem. Nechcem ju vystaviť tomuto riziku. Už nie. Veľa krát mala na mále. A už to viac nedokážem. Preto som cestoval sám. A viem, že s ním bude v bezpečí a šťastná.“

„Ou,“ Lucia pozrela na kufre, „takže jej proste vyhodíš veci na stanici a zdúchnes?“

„Netuším ako ju inak.... opustiť? Je tvrdohlavá nikdy mi dobrovoľne neostala.“

„Je to pre teba ťažké? Bolo to pre teba ťažké?“

„Umrieť? Pre rodinu? Nie. Toto? Netuším ako to zvládnem.“

„Máš ju radšej ako vlastnú rodinu?“

Len prikývol.

„A nepovedal si jej svoje meno, Tomáš?“

Pokrútil hlavou. Otočil sa a pousmial sa.

„Mal si.“

„Ja viem. Je čas. Prepáč.“

„Dočkala som. Ale vieš ako to je. Priateľstvo je ako zlatá niť. Keď sa roztrhne dá sa zviazať, ale uzol ostane.“

„Fér,“ Spisovateľ nastúpil do Túlavej a zatvoril dvere. Priložil si prsty k čelu a mávol na Luciu stojacu na nástupisku. Motor zavrčal a Túlava rozkrútila kolesá. Amanda prichádzala práve na nástupisko.

„HEJ!!!!“ podbehla od budovy ku koncovým svetlám Túlavej. Tá vrčala ešte viacej a pridávala.

„STOJ TY ZASRAN! NIE! No tak!“ bežala pokiaľ s dychom stačila cez zhlavie. Zastala a pozerala ako sa Túlava zmenšuje v diaľke. Pretrela si oči. Po lícach jej stekali slzy. Spodná pera sa jej triasla. Lucia za ňou prišla.

„Je mi to ľúto, nedal sa zastaviť.“

„Aspoň viem prečo bol taký zmäknutý,“ pozrela na Luciu, „tu, náhrada za auto.“

Lucia si vzala podávaný kľúč. Amanda prišla ku svojim veciam a posadila sa na lavičku.

„Vráti sa?“

„Skôr nie, ako áno.“

Amanda prikývla a zatvorila oči. Po lícach jej stekali slzy a v srdci cítila prázdnotu. V diaľke sa ozvalo húknutie. Posledné húknutie pred tým, než sa Amanda nahlas rozplakala.

„Zveziem ťa do Turčianskych Teplíc? Do nemocnice k Dávidovi?“

Amanda prikývla.

Spisovateľ sedel na mieste rušňovodiča a držal v ruke akceleračnú páku, keď si uvedomil, že sa mu zdalo, že niekoho videl v odraze skla. Zvrtol hlavu do priestoru za sebou. Prázdno. Pozrel dopredu na trasu. Zrak mu však sklízol na fotografiu Amandy v rámičku položenú na riadiacom pulte. Otreľ si oči od slz. Sklopil fotografiu a pozrel pred seba. Na návesti žiaril pokyn **STOJ VŠETKÝMI PROSTRIEDKAMI**. Zdvihol ruku z akceleračnej páky, keď mu na temene hlavy pristala hlaveň.

„Ani na to nemysli kamoš,“ chichot, „nebrzdí.“

„Čo?“

„Sklapni, Tomáš. Výstižnejší je ten Spisovateľ, nie? Lebo Tomáš nie si. Heh. “

„Ale..“ skúsil siahnuť na brzdu.

„NIE!“

Spisovateľ drgol do malého čriepku zrkadla na riadiacom pulte. Stočil sa a jeho obraz prikývol. Pozrel pred seba.

„Zabijeme sa,“ rútil sa oproti ním nákladný vlak.

„Nevadí!“

KONIEC PRVEJ SÉRIE

Plánované vydanie druhej série

4. februára 2016

TÚLAVÁ S01E03 PRASKLINA NA DUŠI

Napísal Špajdy

©2016 Špajdy

Obálka a ilustrácie: Špajdy

Vydané na eKnižky.sk.